

νην. Ἀπὸ τὴν δευτέραν μέχρι τῆς πέμπτης ἡμέρας ἀναπτύσσεται ἐπὶ τοῦ ἰδίου μέρους ἑξάνθημα ἀτάκτου σχήματος, τὸ ὁποῖον ὑφούται μὲ ἀκμήν, καὶ περιέχει ὑγρὸν ὑποκίτρινον, τὸ ὁποῖον ξηραίνόμενον ὁμοιάζει μὲ τὸ ἀραβικὸν κόμμι.

Ἐκ τῶν φαινομένων τούτων δύνανται κάλλιστα οἱ γονεῖς νὰ διακρίνωσιν εἴαν τὰ τέκνα των ἐνοφθαλμίσθησαν μὲ τὴν ἀληθῆ δαμαλίδα ἢ ὄχι.

Πολλοὶ Ἴατροὶ συμβουλεύουσι νὰ ἐπαναλαμβάνεται ὁ ἐνοφθαλμισμὸς κατὰ πᾶσαν ἑπταετίαν ἢ δεκαετίαν. Πολλοὶ ἄλλοι νομίζουσι περιττὴν τὴν τοιαύτην ἐπανάληψιν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ φροντίς τοῦ ἐνοφθαλμισμού εἶναι μικρὰ, νομίζομεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπανάληψις δὲν ἤθελεν εἶσθαι κακὸν, μολονότι ἀμφιβάλλομεν εἴαν ἐπιτύχη εἰς ὄλους τοὺς ἅπαξ ἐνοφθαλμισθέντας.

Τοὺς ὀλίγους τούτους λόγους μας παρακαλοῦντες τὸ Δημόσιον νὰ παραδεχθῆ εὐμενῶς, εὐχόμεθα νὰ δώσῃ νύξιν εἰς ἄλλους. Συναδέλφους μας διὰ νὰ εἴπωσι τὰ ὅσα ἡ μεγαλητέρα παιδεία καὶ ἡ πλέον πολυχρόνιος πεῖρα τοὺς ἐδίδαξε.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΤΟΥ ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΝΤΟΣ

ΕΝΙΑΥΤΟΥ.

Δεῦτε νὰ ἐπισκεφθῶμεν διὰ τελευταίαν πλέον φοράν σεβάσμιον καὶ λευκογένειον φίλον μας. Ἰδατέ τον πῶς ὁ ἄθλιος κατάκειται ἐπὶ κλίνης καταμαραμμένων φύλλων, περιτετυλιγμένος μὲ τὴν μηλωτὴν του. — Τὰ μέλη του ἀπέκαμαν καὶ ἀπηύδθησαν πλέον. Ἡ φωνὴ του ἐβραγχνίασεν. Οἱ σφυγμοὶ του πάλλουσιν ἀδυνάτως, καὶ ἡ ἀναπνοή του διεκόπη σχεδόν. Ὅσοι πρὸ μικροῦ ἴδατε τὸν Χιλιόκτακοσισαρανταένα ἀνθρῶν καὶ ἔχοντα ἐπὶ τῆς

ὄψεως ὅλα τὰ θέλγητρα τῆς νεότητος, ἔλθετε νὰ τὸν θεωρήσητε τώρα πνέοντα τὰ λούσθια, καὶ νὰ ἀκούσητε καὶ τοὺς τελευταίους τοῦ λόγου, καὶ ὀλίγα τινὰ ἰδιαιτέρα περιστατικὰ τῆς ζωῆς του. Ἡ ὕπαρξις του διαρκεῖ πλέον ὀλίγας τινὰς ἡμέρας, καθ' ἃς καὶ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ὑστερότοκον υἱὸν του τὸν Δεκέμβριον, τὸν μόνον ὅστις ἐπέζησεν ἀπὸ τοὺς δώδεκα ὠραίους υἱούς του, καὶ ὅστις, κατὰ δυστυχίαν, καὶ αὐτὸς θέλει συναποθάνει μὲ τὸν πατέρα του.— Ἴδου οἱ ὑστερινοὶ λόγοι τοῦ οἴτινες ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ ὠχρὰ καὶ μαραμμένα χεῖλη του. Ἴσως φανῶσιν εἰς τινὰς ξεμωραμένοι, ἀλλ' ἃς ὑπομείνωσι τοῦλάχιστον διὰ τελευταίαν φοράν νὰ τοὺς ἀκούσωσι πλέον.

“ Εἶμαι”, λέγει, “υἱὸς γέροντος πατρὸς καλουμένου Χρόνου, καὶ ὁ ἔσχατος πολυπληθεστάτης οἰκογενείας· διότι ὁ ἄθλιος πατήρ μου ἐγέννησεν ἑπτὰ χιλιάδας τριακόσια τεσσαράκοντα ἑννέα τέκνα μὲ ἐμὲ, καὶ εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ ἴδῃ ἕκαστον ἀποθνήσκον ἀμέσως εἰς τὴν γέννησιν τοῦ ἄλλου. Νομίζουσι τινὲς ὅτι καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ ἀκόμη πλησιάζει, ὅστις θέλει εἰσθαι συνωδευμένος καὶ μὲ τὴν φθορὰν τοῦ κόσμου· ἀλλὰ τίς γνωρίζει τὰ κρυπτὰ τῆς θείας Προνοίας, ἥτις καὶ τὴν γέννησιν καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐναποταμίευσεν εἰς ἑαυτήν; Οὐχ ὑμέτερον ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιρούς.

“Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, φθάσας ἤδη εἰς τὸ πέρασ τοῦ μικροῦ βίου μου, δι' ἄλλο δὲν λυποῦμαι τοσοῦτον, εἰμὴ διότι ὑπῆρξα κατ' ἀρχὰς πολλὰ εὐκολόπιστος.” Καὶ δὲν εἶχον διόλου ἄδικον.” Εἰς τὰς νεανικὰς μου ἡμέρας οὐδὲν ἕτερον ἀπήλαυσα παρὰ τῶν ἀνθρώπων, εἰμὴ κολακείας καὶ ὑποσχέσεις.” Ἦκουον ὅτι ὅλοι ἐν γένει μετενόουν διότι ἐκακομεταχειρίσθησαν τὸν πτωχὸν συναδελφόν μου καὶ προκάτοχόν μου, καὶ, προτοῦ ἀκόμη νὰ γεννηθῶ ἤρχισαν νὰ τὸ ἐξομολογῶνται καὶ νὰ διακηρύττωσιν ὅτι ἤθελον φερθῆν καλῆτερα εἰς ἐμέ.” Ὅλοι συνεχαίροντο, ἠύχαριστοῦντο μεγάλως διὰ τὴν γέννησίν μου. Ἡ πρώτη ἡμέρα μου ἦτον ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως

δί αὐτούς. Ἐλαμπον τὰ πρόσωπα ὄλων. Ἐλπίδες καὶ προσδοκίαι ἐγεννήθησαν με ἐμέ. Μὲ φιλοδωρήματα, με ἐπισκέψεις καὶ με μουσικὰ ὄργανα ὑπεδέχθησαν πανταχοῦ τὴν ἐμφάνισίν μου. Ἴὸ ὄνομά μου ἀντήχει μετ' εὐφημιῶν καὶ κρότων. Ἀλλὰ, πιστεύσατέ με, εἰς τὰ ἐξωτερικὰ ταῦτα τῆς χαρᾶς φαινόμενα δὲν ἔδοσα τοσαύτην προσοχὴν, ὅσον ἀνεπτερώθη ἡ φαντασία μου ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀτομικῶς μοὶ ἔδιδον κατ' ἰδίαν ἐπιβεβαιότητος, καὶ ἀπὸ τὰ συχνὰ ταξίματα, τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰς μετανοίας ἐν γένει ὄλων, καὶ ἐκαλοτύχιζον ἤδη ἐμαυτὸν, διότι ἔβλεπον τοσοῦτον πλῆθος ἀφωσιωμένον εἰς ἐμέ καὶ αἰσθανόμενον τὴν ἀξίαν μου. Μὲ τοιαύτας φαντασίας, ἤρχισα νὰ διατρέχω, πλήρης χαρᾶς, τὸ στάδιόν μου, καὶ νὰ διαχύνω τὰ δῶρά μου. Ἀλλὰ μόλις εἰς τὸ ὕψος τοῦτο τῆς εὐτυχίας μου ἀνέβην, καὶ ἀμέσως ἐννόησα ὅτι ἤθελα πέσειν κατὰ κεφαλῆς. Καὶ εἰς τὴν νεαρὰν μου ἀκόμη ἡλικίαν ὑπωφιαζόμην ὅτι αἱ ὑποσχέσεις καὶ τὰ ταξίματα τῶν ἀνθρώπων ἦσαν κοῦφα καὶ μέχρι λόγου μόνον. Ἦρχισα τῶντι νὰ παρατηρῶ μετὰ λύπης ὅτι μολονότι ὠμίλουν περὶ ἐμοῦ ἀκόμη μετὰ τοσαύτης ἀφοσιώσεως, μ' ὄλον τοῦτο τὰ ἀτομικά μου δῶρα κατεφρονοῦντο καὶ παρεβλέποντο. Πολλὰς πολυτίμους στιγμὰς μου εἶδον ἀπορρίπτομένας μετὰ μεγάλης καταφρονήσεως. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ με βαρύνωνται πλέον. Τελευταῖον ὅσας εὐφημίας μοὶ ἀπέδιδον εἰς τὴν γέννησίν μου, μοὶ τὰς ἔτρεψαν ἔπειτα εἰς ὕβρεις, καὶ ὡσὰν νὰ τοὺς ἔπταια ἐγὼ δι' ὅσα ἡ ἀσυλλογισία καὶ ἀδιαφορία των τοὺς ἐπέφερε κακὰ, ἤρχισαν νὰ φωνάζωσιν ὅτι ἀθλιέστερος ἐμοῦ ἐνιαυτὸς εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπῆρξεν, (ὡς εἶπαν κατὰ συνήθειαν καὶ διὰ τοὺς προκατόχους μου), καὶ ἔρριψαν ἤδη ὅλα των τὰ θάρρη εἰς τὸν μέλλοντα νὰ με διαδεχθῆ ἀδελφόν μου. Ἴδου ἐτοιμάζουσιν ἤδη λιβανωτὸν διὰ τὴν ὑποδοχὴν αὐτοῦ, καὶ ἐμέ δὲν βλέπουσι πότε νὰ με ἀποπέμψωσιν ἀπ' ἐμπρός των."

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Γέρων Ἐνιαυτὸς ἔλαβε τὸ εἰς τὰ πλάγια του κείμενον ὀγκωδέστατον κατάστιχόν του, καὶ ἤρχι-

σε νὰ τὸ ἐκφυλλίξῃ μὲ θλιβερὸν ὄμμα. Ἐφύλαττεν εἰς αὐτὸ ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν στιγμῶν, τῶν λεπτῶν, τῶν ὠρῶν, τῶν ἐβδομάδων καὶ τῶν μηνῶν, καὶ εἶχεν ἀνεωγμένας μερίδας δι' ὅλα ἐν γένει καὶ κεινῶς καὶ κατ' ἰδίαν. — Ὁλοκλήρους σελίδας ἠθέλαμεν γεμίσειν ἂν ἐπεχειριζόμεθα ἐν μόνον φύλλον αὐτοῦ ν' ἀντιγράψωμεν. ἠθέλαμεν μόνον συστήσειν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας ν' ἀναπολήσωσι διὰ μίαν στιγμὴν ποία ὑπῆρξεν ἡ διαγωγή των ὡς πρὸς τὸν ἤδη ψυχορράγουντα φίλον των. — Ἀναθεωρῶν οὕτως ὁ γέρον τὰ πρακτικὰ τρόπον τινὰ, τῆς ζωῆς του ἦλθε καὶ εἰς τὸ μέρος ἐνθα εἶχε τὴν πόλιν μας καταγεγραμμένην. “ Φεῦ, ” ἀνέκραξεν ὑψηλοφώνως, “ Σμύρνη, ὁ ὀφθαλμὸς τῆς Ἀσίας, ἡ καλλίστη ἀπασῶν, τὸ καλλίφωνον δάσος, τίς ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἠθέλες καταντήσῃ τώρα εἰς τοιαύτην θέσιν; Μεγαλόπολις Σμύρνη, πῶς ὑπέμεινες ὥστε αἱ Κυθωνίαι, ἡ Μιτυλήνη, ἡ Χίος, καὶ ἄλλαι μικραὶ καὶ ἀσήμαντοι πόλεις νὰ φανῶσι σχεδόνως ἔχουσαι πρὸς τὴν παιδεῖαν πλειοτέραν παρὰ σὲ ἔφεσιν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς μου; Καὶ εἰς ποίαν ἄλλην πόλιν ἔδειξα τοσαύτην εὐνοίαν παρὰ εἰς σέ; Καὶ τί ἄλλο ἐσύστησα πλειότερον παρὰ τὴν παιδεῖαν καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου; Πλὴν ἀντὶ ν' ἀγανακτῶ τώρα, συμπάσχω ἐξ ἐναντίας. Ἀλλ' ἐγὼ — ἰδοὺ ὀλίγαι ἡμέραι καὶ παρέρχομαι πλεόν, ἀλλὰ ... Τὰ δάκρυα καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ διέκοψαν τὸν σεβάσμιον γέροντα. — Στρέψας δὲ παρακατιῶν τὸ ὄμμα “ Ἰδὲ, εἶπεν, ἰδὲ Σμύρνη. γύρισον ὀλίγον τὰ βλέμματά σου εἰς τὰς θυγατέρας σου, καὶ θεώρησον ἂν ἡ πρὸς τὴν παιδεῖαν διαγωγή των ἦναι ἀξία τοῦ αἰῶνος των. — Ἀπαρνούμεναι τὸ μητρικόν σου γάλα, καὶ ἀφίνουσαι τὴν πάτριόν των γλῶσσαν καὶ τὰ ἔθιμα, καταγίνονται νὰ φιττακίζωσι μόνον ὀλίγας τινὰς Εὐρωπαϊκὰς λέξεις, καὶ νὰ θέλγωνται εἰς τὴν ἀπομίμησιν παντὸς ξένου συντείνοντος εἰς τὸν πρὸς ὃν ἀποβλέπουσιν ὄρον τὴν Πολυτέλειαν. Πικρὰ δάκρυα ἐπερίχυσαν τὸν ψυχορράγουντα φίλον μας καὶ ἐκάλυψε μὲ τὰς δύο χεῖράς του τὸ πρόσωπόν του. Ἐγὼ — ἐξεπλήρωσα ἀκριβῶς τὸ χρέος μου,

ἐπρόσθεσε τελευταῖον ὁ γέρων, κλείσας τὸ κατάστιχόν του, καὶ ἔχω ἐλευθέραν τὴν συνείδησίν μου. Ὅσοι μετανοοῦσιν ὅτι μὲ κατεγράσθησαν, ἔχουσιν ἀκόμη καιρὸν νὰ μὲ ἐξιλεώσωσιν, ἄλλως ἄς συλλογισθῶσι πόσον θέλουσι τὸ μετανοήσει.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ σεβάσμιος γέρων, ἐξέτεινε τὰς χεῖράς του εἰς ὄλους τοὺς περιστῶτας, καὶ ἐπευχηθεὶς εὐτυχέστερον καὶ εὐδαιμονέστερον εἰς αὐτοὺς τὸν νέον συναδελφόν του, ἐτοιμάσθη νὰ παραδώσῃ τὸ πνεῦμά του μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ του υἱοῦ Δεκεμβροῦ! — Ὑπάγει καὶ ὁ Χιλιοκτακοσιοσαρανταένας!!!

ΤΟ ΥΓΡΟΝ ΤΟΥ ΛΩΡΑΝΣ.

Τὸ ὑγρὸν τοῦ Λωράνς εἶναι μία τῶν ὠφελιμωτέρων ἐφευρέσεων ὅσαι ἐσχάτως ἔγιναν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἡ ιδιότης τοῦ ὑγροῦ εἶναι αὕτη. Ἀφοῦ βραχῆ ὅποιονδήποτε ὕφασμα, ἢ πανίον ἢ τσόχα εἰς αὐτὸ, καὶ περάσῃ ὁ ἀναγκαῖος καιρὸς διὰ τὸ στέγνωμα, γίνονται τοσοῦτον ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὸ ὕδωρ, ὥστε πλυνόμενα μὲ σαπῶνιον καὶ μὲ ζεστὸν ἢ κρύον ὕδωρ, ἀμέσως, ὅταν στεγνώσωσιν, ἀναλαμβάνουσι τὸ ἀδιαπέραστον τοῦτο, καὶ δὲν τὸ χάνουσι μηδ' ὅταν ἦναι κομματιασμένα. Εἶναι παράδοξον τῶντι νὰ βλέπῃ τις λεπτότατον μεταξωτὸν χειρόμακτρον π. χ. νὰ διακρατῇ πολλὴν ὥραν μεγάλην ποσότητα ὕδατος, χωρὶς διόλου νὰ διαπερᾶ ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, καὶ εἶναι ἀξιοσημείωτον ὅτι τὰ βρεχόμενα διὰ τοῦ ὑγροῦ τούτου δὲν χάνουσι διόλου τὴν φυσικὴν αὐτῶν λαμπρότητα, ἀλλὰ διαμένουσιν ὡς καὶ πρότερον. Εἶναι δὲ τὸ ὑγρὸν τοῦτο καὶ πολλὰ ὀλιγοδάπανον, ὥστε μ' ὀλίγην τιμὴν δύνανται νὰ γίνωσιν ἀδιαπέραστα τὰ φορέματα ὀλοκλήρου τάγματος. — Ὁ Λωράνς ἐτιμήθη μεγάλως εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ τὴν ἐφεύρεσίν του ταύτην.

☞ Εμποδισθέντες (διὰ τὴν ἀφθονίαν τῆς ὑλῆς) νὰ ἀναφέρωμεν εἰς τὸ παρὸν φυλλάδιον καὶ τὰ ἀναφανέντα (κατὰ τὸ ἤδη λήγον ἔτος) βιβλία εἰς τὴν πόλιν μας, τὸ ἀναβάλλομεν εἰς τὰ ἀκόλουθα.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ. Σελ. 82. Στίχ. 12. ἀντὶ Τίγριδος γράφ. Τίγρητος. — Σελ. 95. Στίχ. 8. ἰσαλιπτίος τὸ εἰς.